

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl samosoudkyní JUDr. Alenou Hockou v právní věci žalobce: **J. K.**, bytem J., zastoupeného: Mgr. Petr Mikysek, advokát, se sídlem Boleslavská 13, Praha 3, proti žalované: **Česká správa sociálního zabezpečení**, se sídlem Křížová 25, 225 08 Praha 5 (dále jen **ČSSZ**), v řízení o žalobě ze dne 20.11.2014 proti rozhodnutí žalované ze dne 1.10.2014 č.j. X o starobní důchod a o náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku zdejšího soudu ze dne 25.2.2016 č.j. 16Ad 94/2014-39,

t a k t o :

- I. Rozhodnutí žalované ze dne 1.10.2014 č.j. X se **z r u š u j e** pro vady řízení a věc se **v r a c í** žalované k dalšímu řízení.
- II. Žalovaná je **p o v i n n a** zaplatit žalobci k rukám jeho zástupce Mgr. Petra Mikyska, advokáta, na nákladech řízení částku ve výši 9.898,- Kč nejpozději do 1 měsíce od právní moci tohoto rozsudku na účet č. X.

O d ů v o d n ě n í :

Včasnou žalobou ze dne 20.11.2014 se žalobce domáhal přezkoumání napadeného rozhodnutí žalované ze dne 1.10.2014 č.j. X, které mu bylo doručeno dne 6.10.2014, neboť je dle něho nezákonné z důvodu vad řízení spočívajících v nedostatečném obstarání a provedení důkazů a v nesprávných skutkových a právních závěrech. Podle rozhodnutí správního orgánu nebylo prokázáno, že byl žalobce v zaměstnání zařazen do I.AA preferované pracovní kategorie URAN, ovšem správní orgán se vůbec nevypořádal s důkazy navrženými žalobcem, ignoroval je a vycházel pouze z nesprávného evidenčního listu důchodového pojištění (dále jen **ELDP**). Žalobce navrhl ve správním řízení k prokázání svých tvrzení čestná prohlášení a svědectví celkem 15 osob, které pracovaly buď pro stejného zaměstnavatele, nebo na stejném

místě. Žalobce tvrdil, že od 30.11.1992 do 12.11.1993 vykonával výhradně práci důlního zámečnicka v kontrolovaném pásmu v podzemí bývalého uranového dolu (*jáma Svornost*) zařazené do pracovní kategorie I.AA – URAN, což žalovaná ignorovala a neplnění zákonné povinnosti při evidenci odpracovaných důlních směn bývalým zaměstnavatelem uložila k tíži žalobce. Žalobce odkázal soud na rozsudek Nejvyššího správního soudu (dále jen **NSS**) sp.zn. 3 Ads 123/2012 ze dne 23.10.2013, dle něhož tiskopis vydaný ČSSZ nelze považovat za výlučný důkazní prostředek počtu směn odpracovaných v hornictví, proto závěrem požadoval zrušení napadeného i jemu předcházejícího rozhodnutí a vrácení věci žalované, jakož i přiznání náhrady nákladů řízení. (*K žalobě připojil mimo jiné i kopii napadeného rozhodnutí.*)

*Napadeným rozhodnutím ze dne 1.10.2014 č.j. X žalovaná zamítla námitky žalobce a potvrdila rozhodnutí ČSSZ č.j. X ze dne 2.7.2014, kterým žalobci pro nesplnění podmínek § 56 odst. 1 písm. b) zákona č. 155/1995 Sb., o důchodovém pojištění (dále jen **zákon**) zamítla žádost o přiznání starobního důchodu. V odůvodnění rozhodnutí ze dne 1.10.2014 žalovaná zdůraznila, že podle § 4 nařízení vlády č. 363/2009 Sb., o stanovení důchodového věku a přepočtu starobních důchodů některých horníků, kteří začali vykonávat své zaměstnání před rokem 1993 (dále jen **Nařízení**) zaměstnavatelé, u nichž byly v období od 1.1.1993 do 31.12.2008 zaměstnány osoby vykonávající zaměstnání v hornictví, potvrzují počet odpracovaných směn v hornictví na žádost těchto osob, na tiskopisu ČSSZ. Podle doložené evidence žalobce nevykonával zaměstnání zařazené do I. pracovní kategorie ve smyslu § 14 odst. 2 zákona č. 100/1988 Sb., o sociálním zabezpečení, ve znění účinném do 31.12.1995 (dále jen **ZoSZ**), ale vykonával zaměstnání zařazené do pracovní kategorie I.AA – URAN od 15.11.1993 do 31.12.2008, za které mu bylo vykázáno 1.828 směn, tedy nebyla dosažena nejvyšší přípustná expozice. Žalobce nesplnil podmínky pro stanovení důchodového věku podle § 21 odst. 1 nebo § 174 odst. 1 ZoSZ, ani podmínky s přihlédnutím k Nařízení, tedy se na něho vztahuje obecná úprava obsažená v § 32 odst. 2 zákona, dle níž dosáhne důchodového věku X. 2020, tj. ve věku 63 let a 8 měsíců. Žalovaná z ELDP vzala za prokázané, že od 30.11.1992 do 31.12.1992 vykonával žalobce zaměstnání zařazené do III. pracovní kategorie a ani svědci nemohou věrohodně prokázat, že pracoval v I.AA kategorii, neboť část svědků vůbec nepracovala pro stejného zaměstnavatele, část pro něj nepracovala v rozhodné době od 30.11. do 31.12.1992 a zbývající část pracovala ve III. kategorii.*

Zdejší soud po provedeném řízení žalobu žalobce zamítl rozsudkem ze dne 25.2.2016 č.j. 16Ad 94/2014-39, když z předložených listin dospěl k závěru, že žalobce nesplnil všechny zákonem stanovené podmínky pro vznik nároku na požadovaný starobní důchod a neprokázal, že by žalovaná postupovala v rozporu se zákonem ohledně jeho žádosti o tento důchod. Žalobce dle soudu také neprokázal pochybení žalované, která rozhodla zejména dle obsahu ELDP žalobce i jí dostupných evidenčních materiálů navržených svědků. Žalobce se mohl a měl dostavit do účtárny svého tehdejšího zaměstnavatele k podpisu ELDP, což v předmětné době bylo známo každému zaměstnanci, nelze se tedy dovolávat skutečnosti, že k tomuto nebyl nikým vyzván. Na základě předložených čestných prohlášení si žalovaná opatřila příslušné ELDP žalobcem navržených svědků a dospěla k závěru, že zaměstnavatel řádně kategorizoval práce, navíc část navržených svědků vůbec nepracovala pro stejného zaměstnavatele, část pro něj nepracovala v rozhodné době od 30.11.1992 do 31.12.1992 a zbývající část pracovala ve III. kategorii, tedy nelze tímto způsobem prokázat, že žalobce

nebyl zařazen ve správné pracovní kategorii. K posuzování důkazů samotných a odkazu na rozsudek NSS č.j. 3 Ads 123/2012–32 ze dne 23.10.2013 soud uvedl, že žalovaná navrhané důkazy neignorovala a čestná prohlášení vzala při hodnocení důkazů v potaz, přičemž je posoudila jako nevěrohodné k prokázání toho, že v předmětné době žalobce skutečně měl být zařazen do preferované pracovní kategorie I. AA -URAN, s čímž se soud ztotožnil. Navíc v tomto rozsudku NSS uvedl, že „*při posuzování důkazní síly čestným prohlášením svědků o tom, že stěžovatel vykonával výhradně práci horníka – dělníka se stálým pracovištěm pod zemí v hlubinném dolu, je třeba vzít v úvahu, zda je prokázáno, že tito svědci v uvedené době sami pracovali v hlubinném dolu a mohli tedy potvrdit, že s nimi stěžovatel působil na tomto pracovišti*“. Uvedenou podmínku navržení svědci nesplňovali, když v předmětné době buďto nepracovali pro stejného zaměstnavatele či na stejném pracovišti, nebo nebyli zařazeni do kategorie I.AA–URAN. Důkazní břemeno ve věci spočívá na žalobci, který v rámci dokazování poukázal na možné nezákonné jednání zaměstnavatele a dalších orgánů, ovšem toto nelze v řízení před soudem přezkoumat ani vytýkat žalované. Dále soud uvedl, že žalovaná má pouze povinnost evidovat zaslané ELDP či jiné evidenční materiály, ale není oprávněna měnit údaje v nich uvedené zaměstnavateli pojištěnců; rovněž neodpovídá za činnost či nečinnost zaměstnavatelů či jiných orgánů a je toliko věcí žalobce, aby případně podnikl veškeré možné kroky k nápravě nezákonných postupů, o nichž se zmiňuje, ovšem u příslušných orgánů a následně doložil další důkazy k prokázání svých tvrzení, získané touto cestou. Případné porušení zákona zaměstnavatelem, ani předčasnou skartaci podkladů jinou organizací nelze zhojit v rámci řízení o starobním důchodu, které se zabývá toliko přezkumem napadeného rozhodnutí a postupu žalované, přičemž nezákonnost ani nesprávnost napadeného rozhodnutí nebyla soudem zjištěna.

Po podání včasné kasační stížnosti žalovanou ve věci *rozhodl NSS rozsudkem ze dne 28.4.2016 č.j. 7 Ads 49/2016-38*, jímž rozsudek zdejšího soudu ze dne 25.2.2016 č.j. 16Ad 94/2014–39 zrušil a věc vrátil tomuto soudu k dalšímu řízení. Z odůvodnění rozsudku NSS vyplývá, že kasační stížnost žalobce byla shledána důvodnou, když dle NSS způsob, jakým se „vypořádal“ krajský soud v kasační stížnosti napadeném rozsudku se vznesenými žalobními námitkami, vůbec neodpovídá ust. § 75 odst. 2 s. ř. s., podle něhož soud přezkoumá v mezích žalobních bodů napadené výroky správního rozhodnutí.

Řádné zjištění charakteru skutečného výkonu činnosti žalobce (*důlního zámečnicka*) se stálým pracovištěm v kontrolovaném pásmu v podzemí bývalého uranového dolu je zcela zásadní (*klade na něj důraz i Ústavní soud v rozsudku ze dne 28. 12. 2012, č. j. 4 Ads 22/2012-21, na jehož základě provedl Krajský soud v Praze k tomu i výsledky bývalých spolupracovníků žalobce jako svědků*). Obdobně žalobce ve své žalobě poukazuje zcela právem na vadné konstatování správních orgánů, že nevěrohodnost svědků ohledně prokázání stěžovatelem vykonávaného zaměstnání zařazeného do I. AA pracovní kategorie vyplývá z toho, že část jich pracovala pro bývalého zaměstnavatele R. a. s. v jiném časovém období a část z nich byla vedena v jiné pracovní kategorii. Je tomu tak proto, že není zřejmé, proč by tyto okolnosti (*i kdyby byly pravdivé*) měly samy o sobě prohlášení či svědectví uvedených osob znevěrohodnit (*tak např. část svědků sice nepracovala pro stejného zaměstnavatele jako stěžovatel, ale na stejném pracovišti, tj. v podzemí dolu Svornost, které bylo zařazeno v pracovní kategorii I. AA — URAN, kteří tak mohou poskytnout hodnověrné svědectví o skutečnostech podstatných pro zařazení stěžovatele do pracovní kategorie*). Ostatně nejprve je

třeba důkaz provést a teprve poté se zabývat jeho věrohodností.

Krajský soud také nikde neřekl, který svědek a konkrétně z jakého důvodu je nevěrohodný. Dále NSS uvedl, že žalobce poukazuje ve své žalobě i na svědectví spoluzaměstnanců u společnosti R. a.s.: H., I., Š., K., T. a L., kteří se také museli domáhat přiznání správného pracovního zařazení, avšak žalovaný správní orgán jim přiznal odpovídající pracovní kategorii ve správním řízení bez nutnosti domáhat se nápravy ve správním soudnictví. I tato skutečnost zůstala stranou pozornosti krajského soudu, stejně jako chybí závěry tohoto správního soudu k namítaným dokumentům (*Potvrzení o pracovní kategorii vydané L. a s. dne 11. 7. 2014 a Potvrzení o zaměstnání vystavené společností D. a s. dne 23. 7. 2012*), které považuje žalobce za důkazy, jež vyvrací závěr žalované, že „zaměstnavatel (R. a. s.) řádně kategorizoval práce“.

NSS shledal rozsudek krajského soudu nepřezkoumatelným pro nedostatek důvodů (*odkázal na rozsudky NSS ze dne 4.12.2003, č.j. 2 Ads 58/2003-75, a ze dne 29.7.2004, č. j. 4 As 5/2003-52*), současně poukázal na rozsudek NSS ze dne 23.10.2013, č. j. 3 Ads 123/2012-32, podle něhož je potvrzení počtu směn odpracovaných v zaměstnání v hornictví na tiskopisu vydaném ČSSZ podle ust. § 4 nařízení vlády č. 363/2009 Sb. „nepochybně prvotním důkazním prostředkem, nelze jej však považovat za důkazní prostředek výlučný“ neboť „podle § 50 odst. 4 zákona č. 500/2004 Sb., *správního řádu* (dále jen *s.ř.*) je určitý podklad pro správní orgán závazný jedině tehdy, pokud tak stanoví zákon; jinak hodnotí správní orgán podklady, zejména důkazy, podle své úvahy; přitom pečlivě přihlíží ke všemu, co vyšlo v řízení najevo, včetně toho, co uvedli účastníci. Závaznost potvrzení vydaného podle § 4 nařízení vlády č. 363/2009 Sb. není stanovena žádným zákonem, nevyplývá ani z tohoto ustanovení. Tato listina je tak sice primárním, ale nikoliv jediným možným dokladem prokazujícím výkon určitého druhu zaměstnání v hornictví. Dále lze tuto rozhodnou skutečnost prokazovat standardními důkazními prostředky podle s.ř., např. právě čestným prohlášením či výsledkem zaměstnanců, kteří v posuzovaném časovém období prokazatelně pracovali v téže či obdobné profesi a na témže pracovišti jako žadatel, osobně jej znali a mohou tak potvrdit, že vykonával zaměstnání v hornictví se stálým pracovištěm pod zemí v hlubinných dolech; pokud žalovaná dovozovala nepřijatelnost čestných prohlášení předložených stěžovatelem z § 85 zákona, je nutno konstatovat, že toto ustanovení sice zavádí specifika dokazování některých pojistných dob, prokazování jiných rozhodných skutečností (*např. právě výkon zaměstnání v určité pracovní kategorii*) však neupravuje.

Závěrem bylo uvedeno, že v novém řízení je krajský soud vázán právním názorem vysloveným v rozsudku (§ 110 odst. 4 s.ř.s.) a také, že o náhradě nákladů řízení rozhodne krajský soud v novém rozhodnutí (§ 110 odst. 3 s.ř.s.).

Dle § 4 odst. 1 písm. a) s.ř.s. soudy ve správním soudnictví rozhodují o žalobách proti rozhodnutím vydaným v oblasti veřejné správy orgánem moci výkonné, orgánem územního samosprávného celku, jakož i fyzickou nebo právnickou osobou nebo jiným orgánem, pokud jim bylo svěřeno rozhodování o právech a povinnostech fyzických a právnických osob v oblasti veřejné správy, (dále jen „správní orgán“). Podle § 31 odst. 2, odst. 3 s.ř.s. ve věcech důchodového pojištění a důchodového zabezpečení rozhoduje specializovaný samosoudce, který má práva a povinnosti předsedy senátu.

Dle § 75 odst. 1 s.ř.s. je pro soud rozhodující skutkový a právní stav, který tu byl

v době rozhodování správního orgánu, tj. v této věci k datu 1.10.2014, a je povinen přezkoumat napadený výrok v mezích žalobních bodů uvedených v žalobě (§ 75 odst. 2 věta první s.ř.s.).

Dle § 76 odst. 1 písm. b) s.ř.s. soud zruší napadené rozhodnutí pro vady řízení bez jednání rozsudkem proto, že skutkový stav, který vzal správní orgán za základ napadeného rozhodnutí, je v rozporu se spisy nebo v nich nemá oporu anebo vyžaduje rozsáhlé nebo zásadní doplnění. *Podle § 78 odst. 1 věta první, odst. 4 a 5 s.ř.s.* je-li žaloba důvodná, soud zruší napadené rozhodnutí pro nezákonnost nebo pro vady řízení; zruší-li soud rozhodnutí, vysloví současně, že se věc vrací k dalšímu řízení žalovanému, a právním názorem, který vyslovil soud ve zrušujícím rozsudku nebo rozsudku vyslovujícím nicotnost, je v dalším řízení správní orgán vázán.

Podle § 85 odst. 5 ZoSZ k prokázání doby pojištění lze použít čestného prohlášení nejméně 2 svědků a žadatele o důchod nebo o úpravu důchodu, nelze-li tuto dobu prokázat jinak.

Podle §1 odst. 2 s.ř. se tento zákon nebo jeho jednotlivá ustanovení použijí, nestanoví-li zvláštní zákon jiný postup.

Dle § 50 odst. 4 s.ř. pokud zákon nestanoví, že některý podklad je pro správní orgán závazný, hodnotí správní orgán podklady, zejména důkazy, podle své úvahy; přitom pečlivě přihlíží ke všemu, co vyšlo v řízení najevo, včetně toho, co uvedli účastníci.

Podle § 51 odst. 1 s.ř. k provedení důkazů lze užít všech důkazních prostředků, které jsou vhodné ke zjištění stavu věci a které nejsou získány nebo provedeny v rozporu s právními předpisy. Jde zejména o listiny, ohledání, svědeckou výpověď a znalecký posudek.

V této věci se žalobce z důvodů uvedených v žalobě domáhal zrušení napadeného rozhodnutí žalované ze dne 1.10.2014. *Zdejší soud vázán v této věci právním názorem vysloveným ve shora citovaném rozsudku NSS ze dne 28.4.2016 (§ 110 odst. 4 s.ř.s.),* na jehož celé odůvodnění pro stručnost odkazuje, rozhodl následovně.

Přezkoumávané rozhodnutí se vztahuje k rozhodování žalované o nároku žalobce na starobní důchod, kdy jeho žádost byla zamítnuta pro nesplnění podmínek zákona a Nařízení, neboť podle doložené evidence žalobce vykonával zaměstnání zařazené do pracovní kategorie I.AA – URAN od 15.11.1993 do 31.12.2008, ovšem od 30.11.1992 do 31.12.1992 vykonával zaměstnání zařazené do III. pracovní kategorie a ani svědci nemohou dle žalované věrohodně prokázat, že pracoval v I.AA kategorii, neboť část svědků vůbec nepracovala pro stejného zaměstnavatele, část pro něj nepracovala v rozhodné době od 30.11. do 31.12.1992 a zbývající část pracovala ve III. kategorii. Klíčovým k posouzení vzniku nároku žalobce na starobní důchod je přitom právě jeho správné zařazení do pracovní kategorie v rozhodném období a podle počtu odpracovaných směn v dané kategorii pak lze určit, i zda splnil podmínky Nařízení, čímž by mu vznikl nárok na starobní důchod. Žalovaná postupovala podle ZoSZ a tvrdila, že výsledkem navrhovaných svědků lze prokázat pouze doby pojištění, s čímž se

ostatně ztotožňuje i soud, ovšem ZoSZ je zákonem speciálním ve vztahu ke s.ř., a pokud tento zákon nestanoví jiný postup, použije se subsidiárně ustanovení pro správní řízení dle s.ř., v tomto případě pak konkrétně ustanovení § 50 odst. 4 a 51 odst. 1 s.ř. k podkladům pro vydání rozhodnutí, dokazování a důkazním prostředkům. Ostatně i NSS ve svém rozsudku ze dne 23.7.2014 č.j. 2 Ads 94/2014-26 uvedl k situaci, kdy nelze z důvodu zániku původního zaměstnavatele opatřit potvrzení o druhu vykonávané práce, že „...**v takovém případě je zapotřebí za účelem opatření skutkových podkladů pro rozhodnutí aplikovat obecná pravidla pro dokazování stanovená v § 51 odst. 1 ve spojení s § 1 odst. 2 s.ř., podle něhož lze k provedení důkazů užít všech důkazních prostředků, které jsou vhodné ke zjištění stavu věci a které nejsou získány nebo provedeny v rozporu s právními předpisy, a to zejména listiny, ohledání, svědeckou výpověď a znalecký posudek. Současně podle § 3 s.ř. je řízení před orgánem rozhodujícím o dávce důchodového pojištění ovládáno zásadou materiální pravdy. Správní orgán je podle této zásady odpovědný za zjištění skutkového stavu, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a to v rozsahu, který je nezbytný pro soulad jeho úkonů s požadavky dle § 2 s.ř. Podklady si správní orgán opatřuje především jednak z údajů uvedených v evidenčních listech důchodového pojištění a jednak na základě šetření prováděného podle § 11 ZoSZ. Výše uvedené činnosti stěžovatelka vykonává pro veřejnost v rámci veřejné správy, je proto povinna v souladu se zásadou zakotvenou v § 4 odst. 1 s.ř. vycházet dotčeným osobám podle možností a v souladu se zákonem vstříc.**“

S ohledem na shora uvedené je zřejmé, že kromě důkazů provedením svědeckých výpovědí by se měla žalovaná řádně vypořádat i s dalšími důkazy navrženými žalobcem, zejména pak listinami (Potvrzení o pracovní kategorii vydané L. a s. dne 11. 7. 2014 a Potvrzení o zaměstnání vystavené společností D. a. s. dne 23. 7. 2012), které považuje žalobce za důkazy prokazující, že jeho zaměstnavatel řádně nekategorizoval práce zaměstnanců.

Žalovaná tedy s ohledem na odůvodnění zrušujícího rozsudku NSS ze dne 28.4.2016 rozhodla v této věci na základě nedostatečně zjištěného skutkového stavu, který vyžaduje zásadní doplnění v podobě výsledku žalobcem navrhovaných svědků, tj. těch svědků, u nichž je důvodný předpoklad pro poskytnutí adekvátních skutečností s ohledem na jejich zaměstnavatele, místo a dobu vykonávaného zaměstnání i jeho zařazení do pracovní kategorie v rozhodné době. Bez provedení těchto důkazů nelze ve věci meritorně rozhodnout o žalobcově starobním důchodu. Jelikož se však jedná o rozsáhlé dokazování, když svědků je celá řada, navíc žalobce v řízení před soudem důkaz svědeckými výpověďmi nenavrl, rozhodl soud o nutnosti provedení těchto důkazů ve správním řízení žalovanou, v němž se toho žalobce domáhal.

K další žalobcově námitce v podobě spoluzaměstnanců u společnosti R. a.s. (P. a J. H., A. I., M. Š., J. K., M. T. a P. L.), kteří se také museli domáhat přiznání správného pracovního zařazení, avšak žalovaná jim přiznala odpovídající pracovní kategorii ve správním řízení bez nutnosti domáhat se nápravy ve správním soudnictví, soud uvádí, že bez znalosti konkrétních řízení a podkladů pro rozhodování o starobních důchodech shora uvedených osob, mu nepřísluší hodnotit odlišnost postupu žalované v těchto věcech. Současně ovšem připomíná žalované, že s ohledem na zásadu legitimního očekávání by měla postupovat

stejně, když tato zásada má zaručit, aby při rozhodování skutkově shodných nebo podobných případů nevznikaly nedůvodné rozdíly.

Ze všech shora uvedených důvodů *zdejší soud napadené rozhodnutí žalované ze dne 1.10.2014 č.j. X zrušil pro vady řízení* spočívající v tom, že skutkový stav, který vzal správní orgán za základ napadeného rozhodnutí nemá oporu ve spisu a vyžaduje rozsáhlé a zásadní doplnění (§ 76 odst. 1 písm. b), § 78 odst. 1 věta první, odst. 4 s.ř.s.) a věc vrátil žalované k dalšímu řízení (*výrok I. rozsudku*).

Žalovaná v této věci po doplnění dokazování v naznačeném směru *vydá nové rozhodnutí*, kterým rozhodne o žádosti žalobce o starobní důchod podle zjištění, zda splnil podmínky pro jeho přiznání dle zákona a Nařízení či nikoli, čímž bude realizovat rozsudek zdejšího soudu sp. zn. 16Ad 94/2014-88 ze dne 5.8.2016. Právním názorem soudu je žalovaná vázána (§ 78 odst. 5 s.ř.s.).

Žalobce byl ve věci úspěšný, proto mu v souladu s § 60 odst. 1 s.ř.s. věta první, dle něhož má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl, soud přiznal náklady řízení (*výrok II. rozsudku*) na základě jejich písemného vyčíslení ze dne 28.7.2016, a to za 5 úkonů právní služby á 1.000,-Kč, tj. 5.000,-Kč, za převzetí a přípravu zastoupení, návrh ve věci samé (podání žaloby), písemné podání ve věci samé (vyjádření), účast na jednání před soudem a kasační stížnost a s tím spojených 5 náhrad hotových výdajů á 300,-Kč (dle § 7 bod 3, § 9 odst. 2, § 11 odst. 1 písm. a), d) a g) i § 13 odst. 3 vyhl. č. 177/1996 Sb., advokátní tarif (dále jen *AT*) v platném znění), tedy celkem 6.500,-Kč. Náhradu za promeškaný čas za 6 půl hodin po 100 Kč (v celkové výši 600 Kč), přiznanou dle § 14 odst. 3 AT. Celková částka ve výši 7.100,- Kč pak byla navýšena o DPH ve výši 21%, tj. 1.491,-Kč, jehož je jmenovaný advokát plátcem. V souvislosti s účastí na jednání před soudem absolvoval zástupce žalobce cestu Praha – Plzeň a zpět osobním automobilem Hyundai – 2AZ7867. Cestovné činí při kombinované spotřebě vozidla 6,8 l/100 km, počtu ujetých kilometrů 186 km a vyhláškové ceně za 1 litr motorové nafty 29,5 Kč částku ve výši 1.307,- Kč (§ 13 odst. 1 a 4 AT). Celkem je tak žalovaná povinna uhradit žalobci na nákladech řízení částku ve výši 9.898,- Kč vč. DPH, a to nejpozději do 1 měsíce od právní moci tohoto rozsudku na účet zástupce žalobce č. X, když stanovenou lhůtu považuje soud za odpovídající.

Poučení : Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení ve dvou písemných vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu se sídlem Moravské náměstí 6, 657 40 Brno, který o této stížnosti rozhoduje.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. *Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.*

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s.ř.s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno; *nepřípustnost kasační stížnosti je uvedena v § 104 s.ř.s.*

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Plzni dne 5. srpna 2016

JUDr. Alena Hocká
samosoudkyně